

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 18 lipca 2013 r. *

Odwołanie — Telewizyjna działalność nadawcza — Dyrektywa 89/552/EWG — Artykuł 3a — Przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo w sprawie wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa tego państwa członkowskiego — Mistrzostwa Europy w piłce nożnej — Decyzja stwierdzająca zgodność przepisów krajowych z prawem Unii — Uzasadnienie — Artykuły 49 WE i 86 WE — Prawo własności

W sprawie C-201/11 P

mającej za przedmiot odwołanie na podstawie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wniesione w dniu 27 kwietnia 2011 r.,

Union des associations européennes de football (UEFA), reprezentowana przez D. Andersona, QC, oraz D. Piccinina, barrister, umocowanych przez B. Keane'a oraz T. McQuaila, solicitors,

strona skarżąca,

w której drugą stroną są:

Komisja Europejska, reprezentowana przez E. Montaguti, N. Yerrell oraz przez A. Dawesa, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez M. Gray, barrister, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Królestwo Belgii,

Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, reprezentowane przez L. Seeborutha oraz J. Beeko, działających w charakterze pełnomocników, wspieranych przez T. de la Mare'a, barrister,

interwencji w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, pełniący obowiązki prezesa trzeciej izby, K. Lenaerts, E. Juhász, J. Malenovský (sprawozdawca) i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Jääskinen,

sekretarz: M. Ferreira, główny administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 13 września 2012 r.,

* Język postępowania: angielski.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2012 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu Union des associations européennes de football (Europejskie Zrzeszenie Związków Piłki Nożnej, zwane dalej „UEFA”) wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie T-55/08 UEFA przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-271 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”), którym Sąd oddalił żądanie stwierdzenia nieważności części decyzji Komisji 2007/730/WE z dnia 16 października 2007 r. w sprawie zgodności z prawem wspólnotowym przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo na mocy art. 3a ust. 1 dyrektywy Rady 89/552/EWG w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 295, s. 12, zwanej dalej „sporną decyzją”).

Ramy prawne

- 2 Dyrektywa Rady 89/552/EWG z dnia 3 października 1989 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, dotyczących wykonywania telewizyjnej działalności transmisyjnej (Dz.U. L 298, s. 23), zmieniona dyrektywą 97/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 czerwca 1997 r. (Dz.U. L 202, s. 60) (zwana dalej „dyrektywą 89/552”), zawierała dodany przez tę drugą dyrektywę art. 3a, który stanowił:

„1. Każde państwo członkowskie może, zgodnie z prawem wspólnotowym, podjąć środki zapewniające, aby nadawcy telewizyjni podlegający jego kompetencji nie transmitowali na prawach wyłączności wydarzeń uznawanych przez te państwa członkowskie za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa w sposób pozbawiający poważną część widowni w tym państwie członkowskim możliwości oglądania tych wydarzeń w bezpośrednim przekazie lub w retransmisji w ogólnie dostępnej telewizji. Z tego względu zainteresowane państwo członkowskie sporządza wykaz określonych wydarzeń, krajowych lub nie, które uznaje za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa. Sporządza ten wykaz w jawny i przejrzysty sposób, w stosownym i właściwym czasie. Równocześnie zainteresowane państwo członkowskie określa również, czy wydarzenia te powinny być dostępne w całości czy częściowo, w bezpośrednim przekazie lub, tam gdzie to konieczne lub stosowne z obiektywnych względów interesu publicznego, w całości lub częściowo retransmitowane.

2. Państwa członkowskie zawiadamiają bezzwłocznie Komisję o każdym środku podjętym lub który ma być podjęty na mocy ust. 1. W terminie trzech miesięcy od zawiadomienia Komisja sprawdza, czy środki te są zgodne z prawem wspólnotowym, i powiadamia inne państwa członkowskie. Komisja zasięga opinii komitetu ustanowionego na mocy art. 23a i niezwłocznie publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* podjęte środki oraz, co najmniej raz w roku, skonsolidowany wykaz środków podjętych przez państwa członkowskie.

3. Państwa członkowskie zapewniają, poprzez odpowiednie środki w ramach swoich ustawodawstw, aby nadawcy telewizyjni podlegający ich jurysdykcji nie wykorzystywali praw wyłączności, nabytych przez nich po dacie opublikowania niniejszej dyrektywy, w sposób pozbawiający znaczną część widowni innego państwa członkowskiego możliwości oglądania wydarzeń, które to inne państwo członkowskie uznało zgodnie z poprzednimi ustępami, w całości lub częściowo w bezpośrednim przekazie lub, tam gdzie to konieczne lub stosowne z obiektywnych względów interesu publicznego, całościowej lub częściowej retransmisji, w telewizji ogólnie dostępnej, jak określiło to inne państwo członkowskie zgodnie z ust. 1”.

3 Motywy 18–22 dyrektywy 97/36 brzmiały następująco:

- „(18) Istotne jest, aby państwa członkowskie miały możliwość podjęcia środków mających na celu ochronę prawa do informacji i zapewnienie szerokiego dostępu widowni do telewizyjnej relacji wydarzeń krajowych lub zagranicznych o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, takich jak igrzyska olimpijskie, puchar [mistrzostwa] świata i mistrzostwa Europy w piłce nożnej [zwane dalej »mistrzostwami Europy«]; w tym celu państwa członkowskie zachowują prawo do podejmowania środków zgodnych z prawem wspólnotowym, mających na celu regulację wykonywania wyłącznych praw do transmisji takich wydarzeń przez znajdujących się w ich kompetencjach nadawców telewizyjnych.
- (19) Niezbędne jest dokonanie uzgodnień we wspólnotowych ramach, w celu uniknięcia potencjalnej niepewności prawnej i zakłóce[ń] rynkowy[ch] oraz pogodzenia swobodnego obrotu usługami telewizyjnymi z koniecznością uniemożliwienia obchodzenia krajowych przepisów chroniących uzasadniony interes ogólny.
- (20) Właściwe jest w szczególności ustanowienie w niniejszej dyrektywie przepisów dotyczących wykonywania przez nadawców telewizyjnych wyłącznych praw, które mogą nabyć, do transmisji wydarzeń uznanych za mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa w państwie członkowskim innym niż to, które posiada kompetencje w odniesieniu do nadawców telewizyjnych [...].
- (21) Wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa powinny, do celów niniejszej dyrektywy, spełniać określone kryteria, to znaczy, że powinny to być nadzwyczajne wydarzenia budzące zainteresowanie ogółu widowni w Unii Europejskiej lub w danym państwie członkowskim, czy też w znacznej części danego państwa członkowskiego, i zorganizowane z wyprzedzeniem przez organizatora, który jest zgodnie z prawem upoważniony do sprzedaży praw dotyczących tego wydarzenia.
- (22) Do celów niniejszej dyrektywy »telewizja ogólnie dostępna« oznacza transmisję na każdym kanale, publicznym lub komercyjnym, programów dostępnych dla widowni bez opłat, innych niż wynikające ze sposobów finansowania transmitowania, które są szeroko rozpowszechnione w każdym państwie członkowskim (jak opłata licencyjna i/lub [lub] abonament podstawowy w sieci kablowej)».

Okoliczności powstania sporu

- 4 Okoliczności powstania sporu zostały przedstawione w pkt 5–15 zaskarżonego wyroku w następujący sposób:
- „5 [UEFA] jest podmiotem zarządzającym piłką nożną w Europie. Jej głównym zadaniem jest czuwanie nad rozwojem europejskiej piłki nożnej, a także organizowanie określonej liczby międzynarodowych turniejów piłkarskich, włączając w to turniej finałowy mistrzostw Europy w piłce nożnej (zwany dalej »turniejem finałowym mistrzostw Europy«), w którym co cztery lata 16 reprezentacji gra łącznie 31 meczów. Zyski czerpane ze sprzedaży praw handlowych związanych z tym turniejem mają pozwalać UEFA propagować rozwój piłki nożnej w Europie. W tym kontekście UEFA twierdzi, że 64% zysków ze sprzedaży praw handlowych związanych z [turniejem finałowym] mistrzostw[...] Europy pochodzi ze zbycia praw do telewizyjnej transmisji meczów.

- 6 Decyzją z dnia 25 czerwca 1998 r. minister właściwy ds. kultury, środków przekazu i sportu w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (zwany dalej »ministrem«) ustanowił na mocy części IV Broadcasting Act 1996 (ustawy z 1996 r. o radiofonii i telewizji) wykaz wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa i wpisał do tego wykazu [turniej finałowy] mistrzostw[...] Europy.
- 7 Sporządzenie omawianego wykazu było poprzedzone konsultacjami z udziałem 42 różnych podmiotów, które minister rozpoczął w lipcu 1997 r.; dotyczyły one kryteriów, wedle których należy oceniać doniosłość poszczególnych wydarzeń dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa. Procedura ta doprowadziła do przyjęcia listy kryteriów zawartych w dokumencie ministerstwa kultury, środków przekazu i sportu z listopada 1997 r., które minister zastosował w celu sporządzenia wykazu wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa. Zgodnie z tym dokumentem wydarzenie może być włączone do wykazu w szczególności w sytuacji, gdy wywołuje szczególny oddźwięk na poziomie krajowym, i to nie tylko wśród osób, które zazwyczaj śledzą wydarzenia dotyczące danej dyscypliny sportowej. Wedle tego samego dokumentu krajowe lub międzynarodowe wydarzenie sportowe może zostać zaklasyfikowane jako wydarzenie tego rodzaju, jeżeli jest szczególnie istotne lub uczestniczy w nim reprezentacja lub zawodnicy pochodzący ze Zjednoczonego Królestwa. Wśród wydarzeń, które spełniają te kryteria, więcej szans na włączenie do wykazu mają te, które przyciągają licznych widzów lub które tradycyjnie były transmitowane na żywo przez bezpłatne stacje telewizyjne. Ponadto w ramach dokonywania oceny minister brał także pod uwagę inne czynniki dotyczące konsekwencji dla danej dyscypliny sportu, na przykład celowość transmisji na żywo wydarzenia w całości, wpływ na zyski w ramach danej dyscypliny sportu, konsekwencje dla rynku nadawców telewizyjnych oraz okoliczności zapewniające dostęp do wydarzenia za pośrednictwem retransmisji telewizyjnej lub radiowej.
- 8 Następnie, zgodnie z § 97 Broadcasting Act 1996, minister wszczął procedurę konsultacyjną dotyczącą poszczególnych wydarzeń włączonych do wykazu. W ramach tych konsultacji minister zasięgnął opinii licznych zainteresowanych organów i podmiotów, jak również właścicieli praw do transmisji telewizyjnej, takich jak UEFA. Ponadto minister powołał do życia komitet konsultacyjny pod nazwą »Advisory Group on listed events« (zespół doradczy ds. wydarzeń włączonych do wykazu), który przedstawił opinię w sprawie wydarzeń, jakie powinny zostać włączone do wykazu; w odniesieniu do [turnieju finałowego] mistrzostw Europy zespół zaproponował wpisanie finałów, półfinałów oraz meczów z udziałem jednej z reprezentacji ze Zjednoczonego Królestwa.
- 9 Na mocy § 98 Broadcasting Act 1996 w brzmieniu ustalonym na mocy Television Broadcasting Regulations 2000 (rozporządzenia z 2000 r. o nadawaniu telewizyjnym) nadawcy telewizyjni zostali podzieleni na dwie kategorie. Pierwsza kategoria obejmuje nadawców świadczących usługę bezpłatną, którą może odbierać co najmniej 95% ludności Zjednoczonego Królestwa [zwanymi dalej »nadawcami oferującymi kanały ogólnodostępne«]. Druga kategoria obejmuje natomiast nadawców niespełniających tych kryteriów [i zawiera w szczególności nadawców oferujących kanały płatne].
- 10 Ponadto na mocy § 101 Broadcasting Act 1996 w brzmieniu ustalonym na mocy Television Broadcasting Regulations 2000 nadawca telewizyjny należący do jednej z tych kategorii może transmitować na żywo w całości lub części wydarzenia włączone do wykazu jedynie wówczas, gdy nadawca należący do drugiej kategorii nabył prawo do nadawania całości lub tej samej części tego samego wydarzenia na żywo na tym samym, lub zasadniczo tym samym, obszarze kraju. W razie niespełnienia tej przesłanki nadawca zamierzający nadawać na żywo całość lub część danego wydarzenia musi uzyskać wcześniejszą zgodę Office of Communications (urzędu ds. telekomunikacji).

- 11 Zgodnie z § 3 Code on sports and other listed and designated events (kodeksu dotyczącego zawodów sportowych i innych wydarzeń włączonych do wykazu, zwanego dalej »kodeksem«), według stanu obowiązywania na rok 2000, wydarzenia włączone do wykazu wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa podzielone są na dwie grupy. »Grupa A« obejmuje wydarzenia, które mogą być transmitowane na żywo na zasadzie wyłączności jedynie po spełnieniu określonych wymogów. »Grupa B« obejmuje wydarzenia, które mogą być transmitowane na żywo na zasadzie wyłączności jedynie po wydaniu przepisów mających na celu zapewnienie ich późniejszej retransmisji.
- 12 Zgodnie z § 13 kodeksu zezwolenie Office of Communications może zostać wydane w odniesieniu do wydarzeń należących do »grupy A« wykazu, do których należą [turniej finałowy] mistrzostw[...] Europy, w sytuacji gdy prawa do transmisji tych wydarzeń zostały zaoferowane w sposób publiczny, na uczciwych i rozsądnych zasadach, wszystkim nadawcom telewizyjnym, a żaden nadawca należący do drugiej kategorii nie wyraził zainteresowania ich nabyciem.
- 13 Pismem z dnia 25 września 1998 r. Zjednoczone Królestwo przekazało Komisji Wspólnot Europejskich na podstawie art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552 wykaz sporządzony przez ministra. W następstwie wymiany korespondencji pomiędzy Zjednoczonym Królestwem a Komisją oraz nowego powiadomienia o przyjętych przepisach, jakie nastąpiło w dniu 5 maja 2000 r., dyrektor generalny Dyrekcji Generalnej ds. Edukacji i Kultury Komisji poinformował Zjednoczone Królestwo pismem z dnia 28 lipca 2000 r., iż Komisja nie podnosi zastrzeżeń w odniesieniu do przepisów wydanych przez to państwo członkowskie, które zostaną w związku z tym wkrótce opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.
- 14 Wyrokiem z dnia 15 grudnia 2005 r. w sprawie T-33/01 Infront WM przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-5897, Sąd stwierdził nieważność decyzji zawartej w piśmie z dnia 28 lipca 2000 r., uzasadniając to faktem, że stanowiła ona decyzję w rozumieniu art. 249 WE, którą powinno było podjąć kolegium członków Komisji [...].
- 15 W następstwie [tego wyroku] [...] [Komisja] wydała [sporną decyzję]”.

Sporna decyzja

- 5 Artykuł 1 spornej decyzji stanowi:

„Środki przyjęte zgodnie z art. 3a ust. 1 dyrektywy [89/552], o których Zjednoczone Królestwo powiadomiło Komisję w dniu 5 maja 2000 r., opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* C 328 z dnia 18 listopada 2000 r., są zgodne z prawem wspólnotowym”.

- 6 Zgodnie z art. 3 tej decyzji „stosuje się [ją] od dnia 18 listopada 2000 r.”.

- 7 Motywy 3–6, 18–21, a także 24 i 25 spornej decyzji brzmią następująco:

„(3) W swojej analizie Komisja wzięła pod uwagę dostępne dane dotyczące sytuacji w dziedzinie mediów w Zjednoczonym Królestwie.

(4) Lista wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, włączona do środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo, została sporządzona w sposób jasny i przejrzysty, a w państwie tym przeprowadzono szeroko zakrojone konsultacje.

(5) Komisja została przekonana, że wydarzenia wymienione w środkach przyjętych przez Zjednoczone Królestwo spełniają przynajmniej dwa z następujących kryteriów uznawanych za rzetelne wskaźniki znaczenia wydarzenia dla społeczeństwa: (i) szczególny powszechny oddźwięk w państwie

członkowskim, a nie tylko znaczenie dla tych, którzy zazwyczaj śledzą dany sport lub [daną] aktywność; (ii) ogólnie uznawane, szczególne znaczenie kulturowe dla społeczeństwa państwa członkowskiego, w szczególności jako czynnik wzmacniający tożsamość kulturową; (iii) uczestnictwo drużyny narodowej [reprezentacji] w danym wydarzeniu w kontekście zawodów lub turnieju o znaczeniu międzynarodowym; oraz (iv) fakt, że wydarzenie było tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnym programie telewizyjnym i zyskiwało dużą widownię telewizyjną.

- (6) Znaczna liczba wydarzeń wymienionych w ramach środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo, w tym letnie i zimowe igrzyska olimpijskie, finały pucharu świata w piłce nożnej oraz [turniej finałowy] mistrzostw Europy w piłce nożnej, należy do kategorii wydarzeń tradycyjnie uznawanych za wydarzenia mające doniosłe znaczenie dla społeczeństwa, wymienionych wprost w motywie 18 dyrektywy [97/36]. Wydarzenia te mają w całości szczególnie powszechny oddźwięk w Zjednoczonym Królestwie, ponieważ są szczególnie popularne wśród szerokiej publiczności (bez względu na narodowość uczestników), a nie tylko wśród tych osób, które zazwyczaj śledzą wydarzenia sportowe.

[...]

- (18) Wymienione wydarzenia, w tym także te, które powinny być brane pod uwagę w całości [traktowane jako całość], a nie jako seria wydarzeń indywidualnych, były tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i przyciągały szeroką widownię telewizyjną. W wyjątkowych przypadkach, gdy tak się nie stało (wymienione mecze pucharu świata w krykiecie), lista jest ograniczona (ponieważ obejmuje finał, półfinały i mecze z udziałem reprezentacji narodowych) i wymaga jedynie przepisowej wtórnej transmisji, a w każdym przypadku spełnia dwa z kryteriów uznawanych za rzetelne wskaźniki znaczenia wydarzenia dla społeczeństwa (motyw 13).
- (19) Środki przyjęte przez Zjednoczone Królestwo wydają się [...] proporcjonalne w stopniu uzasadniającym odstępstwo od fundamentalnej, zapisanej w traktacie WE zasady swobody świadczenia usług, z uwagi na ważny interes publiczny, jakim jest zapewnienie szerokiego publicznego dostępu do transmisji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.
- (20) Środki przyjęte przez Zjednoczone Królestwo są zgodne z zasadami [Wspólnoty Europejskiej] dotyczącymi konkurencji w tym sensie, że definicja nadawców wyłonionych do transmisji wymienionych wydarzeń [włączonych do wykazu] jest oparta na obiektywnych kryteriach, które pozwalają na rzeczywistą i potencjalną konkurencję w zakresie zdobycia praw do transmisji tych wydarzeń. Ponadto liczba wymienionych wydarzeń nie jest nieproporcjonalna w stopniu, który mógłby zakłócić konkurencję na rynku odbiorców końcowych telewizji ogólnodostępnej i telewizji płatnej.
- (21) Proporcjonalność środków przyjętych przez Zjednoczone Królestwo dodatkowo wzmacnia fakt, że dla szeregu wymienionych wydarzeń wymagana jest jedynie przepisowa wtórna transmisja [odpowiednia retransmisja].

[...]

- (24) Z [ww.] wyroku Sądu [w sprawie Infront WM przeciwko Komisji] wynika, że deklaracja stwierdzająca, iż środki przyjęte zgodnie z art. 3a ust. 1 dyrektywy [89/552] są zgodne z prawem wspólnotowym, stanowi decyzję, która musi w związku z tym zostać przyjęta przez Komisję. W związku z powyższym konieczne jest stwierdzenie na mocy niniejszej decyzji, że środki, o których powiadomiło Zjednoczone Królestwo, są zgodne z prawem wspólnotowym. Środki określone w załączniku do niniejszej decyzji powinny zostać opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy [89/552].

(25) W celu zapewnienia bezpieczeństwa prawnego niniejszą decyzję należy stosować od daty pierwszej publikacji środków, o których powiadomiło Zjednoczone Królestwo, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*”.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 8 Na poparcie żądania stwierdzenia nieważności części spornej decyzji UEFA podniosła przed Sądem osiem zarzutów. W zaskarżonym wyroku Sąd oddalił wszystkie te zarzuty, a w konsekwencji całą skargę. Sąd oddalił także przedstawiony przez UEFA wniosek w sprawie środków organizacji postępowania, w którym zrzeczenie to zwróciło się do Sądu, aby ten wezwał Komisję do przedstawienia określonych dokumentów.

W przedmiocie odwołania

- 9 W ramach odwołania UEFA podnosi zasadniczo siedem zarzutów, które dotyczą, po pierwsze, naruszenia prawa i błędu w ocenie w odniesieniu do wymogu jasności i przejrzystości, po drugie, naruszenia prawa i błędu w ocenie w zakresie uznania turnieju finałowego mistrzostw Europy za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa, po trzecie, błędnego zastosowania postanowień traktatu dotyczących przedsiębiorstw publicznych oraz przedsiębiorstw, którym państwa członkowskie przyznają specjalne lub wyłączne prawa, po czwarte, błędnego zastosowania postanowień traktatu dotyczących konkurencji, po piąte, błędnego zastosowania postanowień traktatu dotyczących swobody świadczenia usług i zasady proporcjonalności, po szóste, błędnego zastosowania prawa własności, oraz po siódme, naruszeń prawa dotyczących uzasadnienia spornej decyzji.

Uwagi wstępne

- 10 W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż w art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552 prawodawca Unii zezwolił państwom członkowskim na wyznaczenie pewnych wydarzeń jako mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa danego państwa członkowskiego (zwanymi dalej „wydarzeniami o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa”), a tym samym wyraźnie dopuścił, w ramach przyznanego mu przez traktat zakresu uznania, ograniczenia swobody świadczenia usług, swobody przedsiębiorczości, swobody konkurencji i prawa własności, stanowiące nieuchronną konsekwencję owego wyznaczenia. Jak wynika z motywu 18 dyrektywy 97/36, prawodawca uznał, że ograniczenia te są uzasadnione celem, jakim jest ochrona prawa do informacji i zapewnienie szerokiego dostępu widzów do telewizyjnej relacji owych wydarzeń.
- 11 Trybunał uznał już zresztą, iż realizacja tego celu jest zgodna z prawem, stwierdzając, że transmitowanie na zasadzie wyłączności wydarzeń budzących duże zainteresowanie odbiorców może prowadzić do znacznego ograniczenia dostępu odbiorców do informacji o tych wydarzeniach. Tymczasem w demokratycznym i pluralistycznym społeczeństwie prawo do informacji ma szczególne znaczenie, a w odniesieniu do takich właśnie wydarzeń prawo to jest ewidentne (zob. wyrok z dnia 22 stycznia 2013 r. w sprawie C-283/11 Sky Österreich, pkt 51, 52).
- 12 W drugiej kolejności należy wyjaśnić, że zgodnie z art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552 określenie wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa leży wyłącznie w gestii państw członkowskich, które dysponują w tym względzie znacznym zakresem uznania.
- 13 Zamiast dokonywania harmonizacji wykazu takich wydarzeń w dyrektywie 89/552 przyjęto bowiem założenie, że w ramach Unii istnieją istotne różnice natury społecznej i kulturowej, mające wpływ na znaczenie owych wydarzeń dla szerokiej publiczności. W konsekwencji art. 3a ust. 1 tej dyrektywy przewiduje, że każde państwo członkowskie sporządza wykaz określonych wydarzeń, „które uznaje za

mające doniosłe znaczenie” dla społeczeństwa. W motywie 18 dyrektywy 97/36 zwrócono również uwagę na te dyskrecjonalne uprawnienia państw członkowskich, wskazując, że „istotne” jest, aby miały one możliwość podjęcia środków mających na celu ochronę prawa do informacji i zapewnienie szerokiego dostępu widzom do telewizyjnej relacji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.

- 14 Znaczenie tego zakresu uznania wynika ponadto z faktu, że dyrektywy 89/552 i 97/36 nie regulują kwestii korzystania z niego precyzyjnym przepisem. Jedynymi przewidzianymi w tych aktach kryteriami, na podstawie których zainteresowane państwo członkowskie może wyznaczyć dane wydarzenie jako wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, są kryteria wspomniane w motywie 21 dyrektywy 97/36, zgodnie z którymi powinno to być nadzwyczajne wydarzenie budzące zainteresowanie ogółu widzom w Unii lub w danym państwie członkowskim, czy też w znacznej części danego państwa członkowskiego, i zorganizowane z wyprzedzeniem przez organizatora, który jest zgodnie z prawem upoważniony do sprzedaży praw dotyczących tego wydarzenia.
- 15 Zważywszy, że kryteria te są względnie nieprecyzyjne, zadaniem poszczególnych państw członkowskich jest nadanie im konkretnego charakteru i dokonanie oceny poziomu zainteresowania tymi wydarzeniami przez szeroką publiczność przy uwzględnieniu szczególnych cech społecznych i kulturowych społeczeństw owych państw.
- 16 W trzeciej kolejności należy zauważyć, iż zgodnie z art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552 Komisja dysponuje uprawnieniem do kontroli legalności przepisów krajowych określających wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, co umożliwia jej odrzucanie przepisów niezgodnych z prawem Unii.
- 17 W ramach tej kontroli Komisja powinna w szczególności zbadać, czy spełnione są następujące wymogi:
 - dane wydarzenie zostało umieszczone w wykazie przewidzianym w art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552 w jawny i przejrzysty sposób, w stosownym i właściwym czasie;
 - wydarzenie to można zasadnie uznać za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa;
 - określenie danego wydarzenia mianem wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa jest zgodne z ogólnymi zasadami prawa Unii, takimi jak zasady proporcjonalności i niedyskryminacji, z prawami podstawowymi, z zasadami swobodnego przepływu usług i swobody przedsiębiorczości, a także z regułami dotyczącymi swobodnej konkurencji.
- 18 Wobec tego rzeczony uprawnienie kontrolne jest ograniczone, i to w szczególności w odniesieniu do badania drugiego i trzeciego z wymogów wymienionych w punkcie poprzednim.
- 19 Z jednej strony ze znaczenia zakresu uznania państw członkowskich, o którym wspomniano w pkt 12 niniejszego wyroku, wynika, że uprawnienie kontrolne Komisji powinno ograniczać się do identyfikacji oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez państwa członkowskie przy kwalifikowaniu wydarzeń jako wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. W celu sprawdzenia, czy taki oczywisty błąd w ocenie został popełniony, Komisja musi zatem skontrolować w szczególności, czy dane państwo członkowskie starannie i bezstronnie zbadało wszystkie istotne okoliczności danego przypadku, na które powołano się na poparcie wyciągniętych z nich wniosków (zob. analogicznie wyroki: z dnia 21 listopada 1991 r. w sprawie C-269/90 Technische Universität München, Rec. s. I-5469, pkt 14; z dnia 22 grudnia 2010 r. w sprawie C-77/09 Gowan Comércio Internacional e Serviços, Zb.Orz. s. I-13533, pkt 56, 57).
- 20 Z drugiej strony, co się tyczy ściślej trzeciego z wymogów wspomnianych w pkt 17 niniejszego wyroku, nie można zapominać, że zakwalifikowanie w sposób ważny danego wydarzenia jako wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa pociąga za sobą nieuchronne ograniczenia swobody świadczenia usług, swobody przedsiębiorczości, swobodnej konkurencji i prawa własności, które

prawodawca Unii przewidział i które uznał – jak stwierdzono w pkt 10 niniejszego wyroku – za uzasadnione leżącym w interesie ogólnym celem, jakim jest ochrona prawa do informacji i zapewnienie szerokiego dostępu widowni do telewizyjnej relacji owych wydarzeń.

- 21 W celu zapewnienia skuteczności art. 3a dyrektywy 89/552 należy zatem stwierdzić, że jeśli dane wydarzenie zostało w sposób ważny uznane przez zainteresowane państwo członkowskie za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, to Komisja zobowiązana jest zbadać wyłącznie te skutki dokonania takiej kwalifikacji dla swobodnego przepływu usług, swobody przedsiębiorczości, swobodnej konkurencji i prawa własności, które wykraczają poza skutki nierozzerwalnie związane z umieszczeniem danego wydarzenia w wykazie przewidzianym w art. 3a ust. 1.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia prawa i błędu w ocenie w odniesieniu do wymogu jasności i przejrzystości

Argumenty stron

- 22 Zarzut pierwszy dotyczy pkt 94 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd orzekł, że nie jest celem ani skutkiem wymogu zrozumiałości i przejrzystości, przewidzianego w art. 3a dyrektywy 89/552, zmuszanie właściwego organu krajowego do wskazywania przyczyn, dla których nie zastosował się on do opinii lub uwagi, które zostały mu przedłożone w toku postępowania konsultacyjnego. UEFA utrzymuje, że zgodnie z tym wymogiem państwo członkowskie nie może odrzucić bez żadnego wyjaśnienia spójnych wskazówek kilku niezależnych podmiotów, w tym komitetu konsultacyjnego, który zresztą samo powołało, aby móc korzystać z jego porad przy sporządzaniu wykazu przewidzianego w art. 3a ust. 1, ani też wskazówek udzielonych przez organ ds. ochrony konkurencji, które to wskazówki dotyczą kwestii o bardzo dużym znaczeniu.
- 23 Zjednoczone Królestwo i Komisja kwestionują zasadność zarzutu pierwszego.

Ocena Trybunału

- 24 Z pkt 12 niniejszego wyroku wynika, że władze krajowe, których zadaniem jest określenie wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, dysponują w tym względzie znacznym zakresem uznania. Oznacza to, że władze te nie muszą kierować się opiniami organów konsultacyjnych, których opinii zasięgnęły przed wydaniem decyzji.
- 25 Co się tyczy przyczyn, dla których właściwe władze nie zastosowały się do takiej opinii, trzeba przyznać, że podobnie jak od autorów aktów Unii (zob. wyrok z dnia 10 lipca 2008 r. w sprawie C-413/06 P Bertelsmann i Sony Corporation of America przeciwko Impala, Zb.Orz. s. I-4951, pkt 166), również od tych władz wymaga się podania przyczyn, dla których dane wydarzenie zostało uznane za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie motywów podjętej decyzji w celu dochodzenia ich praw, a Komisji i właściwym sądom dokonanie jej kontroli.
- 26 Jednakże wbrew temu, co twierdzi UEFA, do realizacji tego celu nie jest konieczne, aby właściwe władze ujawniały konkretne przyczyny, dla których nie zastosowały się one do opinii przedstawionych przez określone organy konsultacyjne, zwłaszcza że władze te nie mają obowiązku zastosowania się do owych opinii. W tym względzie bez znaczenia jest okoliczność, że opinie te pochodzą od kilku organów konsultacyjnych prezentujących takie samo stanowisko.
- 27 W tym stanie rzeczy zarzut pierwszy należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia prawa i błędu w ocenie w odniesieniu do uznania turnieju finałowego mistrzostw Europy za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa

- 28 Co się tyczy uznania turnieju finałowego mistrzostw Europy za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, w pkt 103 zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił następujące rozumowanie:

„[...] żaden istotny argument nie pozwala przyjąć, by co do zasady jedynie mecze »galowe« oraz mecze z udziałem jednej z reprezentacji ze Zjednoczonego Królestwa mogły być w ten sposób kwalifikowane, mając na względzie społeczeństwo tego państwa członkowskiego, oraz z tego względu zostać włączone do wykazu. [Turniej finałowy] [m]istrzostw[...] Europy [jest] bowiem turniejem, który można rozsądnie traktować raczej jako jedno wydarzenie niż jako zbiór wydarzeń indywidualnych, podzielonych na mecze »galowe«, mecze »niegalowe« oraz na mecze z udziałem odnośnej reprezentacji. W tym względzie jest faktem notoryjnym, że w ramach [turnieju finałowego] mistrzostw Europy wyniki meczów »niegalowych« determinują losy reprezentacji, wobec czego ich udział w meczach »galowych« lub meczach z udziałem odnośnej reprezentacji może zależeć właśnie od wyników meczów »niegalowych«. Wobec tego mecze »niegalowe« określają przeciwników odnośnej reprezentacji w następnych etapach turnieju. Ponadto wyniki meczów »niegalowych« mogą decydować o udziale lub braku udziału danej reprezentacji w kolejnym etapie turnieju”.

- 29 W pkt 120 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, co następuje:

„[...] odesłanie do [turnieju finałowego] mistrzostw Europy w motywie 18 dyrektywy 97/36 oznacza, że Komisja nie może uznać, by włączenie meczów [tego turnieju] do wykazu wydarzeń stanowiło naruszenie prawa wspólnotowego na tej podstawie, że zainteresowane państwo członkowskie nie zawiadomiło Komisji o szczególnych powodach uzasadniających doniosłość tego wydarzenia dla społeczeństwa [...]. Jednak ewentualne ustalenie przez Komisję, że włączenie całości [turnieju finałowego] omawianych mistrzostw do wykazu wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa [...] jest zgodne z prawem wspólnotowym na tej podstawie, iż mistrzostwa te są ze swej natury słusznie uznawane za pojedyncze wydarzenie, może zostać zakwestionowane na podstawie szczególnych czynników, pokazujących, że »niegalowe« mecze nie są tak istotne dla społeczeństwa tego państwa”.

Argumentacja stron

- 30 UEFA zarzuca Sądowi, że ten oddalił jej argumentację, w myśl której Komisja nie mogła uznać, iż Zjednoczone Królestwo w sposób ważny uznało cały turniej finałowy mistrzostw Europy za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Według UEFA za takie wydarzenie państwo to mogło uznać jedynie mecze zwane „galowymi”, czyli finał i półfinały, a także mecze z udziałem drużyny tego państwa. Wykaz wydarzeń sporządzony przez Zjednoczone Królestwo nie powinien zatem zawierać meczów zwanych „niegalowymi”, a mianowicie wszystkich pozostałych meczów turnieju finałowego.
- 31 W tym kontekście UEFA podnosi w pierwszej części swego zarzutu drugiego, że Sąd błędnie orzekł, że fakt, iż prawodawca Unii po prostu wspominał o mistrzostwach Europy w motywie 18 dyrektywy 97/36, ma ten skutek, że Komisja nie ma potrzeby wymagania od państw członkowskich, aby uzasadniały one w szczególny sposób swoje decyzje o wpisaniu zawodów w całości do wykazu wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Analiza taka prowadziłaby błędnie do zwolnienia Komisji z ciążącego na niej obowiązku zbadania, czy dane wydarzenie rzeczywiście jest wydarzeniem o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. W motywie tym wymieniono jedynie przykładowe kategorie wydarzeń, które mogą mieć takie doniosłe znaczenie, wobec czego motyw ten nie stwarza domniemania, że wymienione w nim wydarzenia mają doniosłe znaczenie dla społeczeństwa.
- 32 W drugiej części tego zarzutu UEFA twierdzi, że podstawą szeregu wniosków, do których doszedł Sąd, była analiza okoliczności, których nie wzięła pod uwagę sama Komisja.

- 33 W trzeciej części omawianego zarzutu UEFA podnosi, że Sąd dokonał tej analizy na podstawie okoliczności ocenionych w sposób oczywiście błędny.
- 34 Według Komisji zarzut drugi jest w części niedopuszczalny, ponieważ zakwestionowano w nim dokonaną przez Sąd ocenę okoliczności faktycznych. Poza tym instytucja ta twierdzi, iż omawiany zarzut jest pozbawiony wszelkich podstaw, przy czym stanowisko to podziela Zjednoczone Królestwo.

Ocena Trybunału

- 35 Co się tyczy pierwszej części zarzutu drugiego, należy rozpocząć od stwierdzenia, że w pkt 103 zaskarżonego wyroku Sąd uznał, iż mistrzostwa Europy to turniej, który można rozsądnie traktować raczej jako jedno wydarzenie niż jako zbiór wydarzeń indywidualnych, podzielonych na mecze „galowe”, mecze „niegalowe” oraz na mecze z udziałem odnośnej reprezentacji. Ponadto, jak wynika z pkt 5 zaskarżonego wyroku, Sąd rozumie pojęcie „mistrzostw Europy w piłce nożnej”, do którego odwołano się w motywie 18 dyrektywy 97/36, w ten sposób, że obejmuje ono jedynie turniej finałowy tych rozgrywek.
- 36 Jednakże ani wskazany motyw, ani żaden inny fragment dyrektyw 85/552 lub 97/36 nie zawiera żadnej wskazówki, która pozwalałaby wykazać, że termin „mistrzostwa Europy w piłce nożnej” obejmuje jedynie turniej finałowy tych rozgrywek. Tak więc termin ten powinien w zasadzie obejmować także fazę początkową mistrzostw, a mianowicie wszystkie mecze eliminacyjne. Bezsporne jest jednak, że mecze eliminacyjne rozgrywane przed turniejem finałowym nie budzą generalnie w danym państwie członkowskim powszechnego zainteresowania porównywalnego z tym, które przejawiają widzowie w trakcie rozgrywek turnieju finałowego. Zainteresowanie takie mogą bowiem budzić jedynie niektóre, konkretne mecze eliminacji – w szczególności zaś te, w których uczestniczy drużyna narodowa danego państwa członkowskiego lub inne drużyny należące do tej samej co drużyna tego państwa grupy kwalifikacyjnej.
- 37 Ponadto nie można rozsądnie kwestionować okoliczności, że znaczenie meczów „galowych” jest generalnie większe niż znaczenie, które przypisywane jest na ogół poprzedzającym je meczom turnieju finałowego mistrzostw Europy, a mianowicie meczom eliminacyjnym w grupach. Nie można zatem twierdzić a priori, że znaczenie przypisywane tej ostatniej kategorii meczów jest równoważne ze znaczeniem pierwszej kategorii meczów i że wobec tego wszystkie mecze eliminacji grupowych w jednakowym stopniu stanowią część jednego wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, tak samo jak mecze „galowe”. Tak więc wyznaczenie każdego meczu jako wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa może się różnić w poszczególnych państwach członkowskich.
- 38 Z powyższych rozważań wynika, że prawodawca Unii nie zamierzał dać do zrozumienia, że „mistrzostwa Europy w piłce nożnej” w rozumieniu motywu 18 dyrektywy ograniczają się wyłącznie do turnieju finałowego i że stanowią one jedno niepodzielne wydarzenie. Przeciwnie, mistrzostwa Europy należy uznać za wydarzenie, które co do zasady dzieli się na różne mecze lub fazy, przy czym nie wszystkie te mecze lub fazy muszą zostać zakwalifikowane jako wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.
- 39 Należy jednak wyjaśnić, że owa dokonana przez Sąd błędna interpretacja motywu 18 dyrektywy 97/36, a w szczególności pojęcia mistrzostw Europy, nie miała znaczenia w niniejszej sprawie.
- 40 Co się tyczy przede wszystkim wyłączenia z definicji mistrzostw Europy meczów eliminacyjnych, wystarczy przypomnieć, że Zjednoczone Królestwo nie umieściło tych meczów w wykazie wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, wobec czego sporna decyzja nie odnosi się do tych meczów.

- 41 Następnie należy stwierdzić, iż w pkt 128–139 zaskarżonego wyroku Sąd zbadał, w oparciu o informacje dostarczone przez UEFA i przy uwzględnieniu konkretnej percepcji widzów ze Zjednoczonego Królestwa, czy wszystkie odnośne mecze turnieju finałowego mistrzostw Europy budziły wśród tych widzów zainteresowanie wystarczająco duże, by można było uznać, iż mecze te są częścią wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Uznając, że tak było, Sąd miał podstawy, by stwierdzić, iż wszystkie mecze turnieju finałowego mistrzostw Europy można uznać w Zjednoczonym Królestwie za jedno wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. W rzeczywistości ocena Sądu była zatem zgodna z tą, która wynika z pkt 38 niniejszego wyroku.
- 42 Z rozważań przedstawionych w pkt 107–114 niniejszego wyroku wynika wreszcie, że błędna interpretacja motywu 18 dyrektywy 97/36 nie miała wpływu na sformułowany przez Sąd wniosek, iż uzasadnienie spornej decyzji spełnia wymogi przewidziane w art. 253 WE.
- 43 W tym stanie rzeczy, podążając za rozumowaniem opisanym w pkt 35 niniejszego wyroku, Sąd doszedł do przedstawionego w pkt 120 zaskarżonego wyroku wniosku, że żadne państwo członkowskie nie ma obowiązku oznajmiania Komisji konkretnych powodów, dla których turniej finałowy mistrzostw Europy został w całości uznany w danym państwie członkowskim za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.
- 44 Jednakże, zważywszy, że turniej finałowy mistrzostw Europy nie może w ważny sposób zostać w całości ujęty w wykazie wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, bez względu na zainteresowanie, jakie mecze tego turnieju budzą w danym państwie członkowskim, państwo to nie jest zwolnione z obowiązku poinformowania Komisji o powodach, które pozwalają uznać, iż w konkretnym kontekście społecznym tego państwa turniej finałowy mistrzostw Europy stanowi jedno wydarzenie, które w całości należy uznać za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla tego społeczeństwa, a nie za zbiór odrębnych wydarzeń podzielonych na mecze budzące zainteresowanie o różnym natężeniu.
- 45 Dlatego w pkt 120 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, orzekając, że Komisja nie może uznać umieszczenia meczów turnieju finałowego mistrzostw Europy za sprzeczne z prawem Unii na tej podstawie, że dane państwo członkowskie nie powiadomiło jej o konkretnych powodach uzasadniających wniosek, iż mecze te mają charakter wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.
- 46 W tych okolicznościach należy zbadać, czy z uwagi na to naruszenie zaskarżony wyrok należy uchylić.
- 47 W tym względzie z orzecznictwa Trybunału wynika, że naruszenie prawa przez Sąd nie pociąga za sobą uchylenia zaskarżonego orzeczenia, jeśli rozstrzygnięcie jest uzasadnione innymi względami prawnymi (zob. podobnie wyroki: z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie C-367/95 P Komisja przeciwko Sytraval i Brink's France, Rec. s. I-1719, pkt 47; a także z dnia 29 marca 2011 r. w sprawie C-352/09 P ThyssenKrupp Nirosta przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-2359, pkt 136).
- 48 W niniejszej sprawie należy w pierwszej kolejności zaznaczyć, że aby Komisja mogła wykonywać swe uprawnienia kontrolne, uzasadnienie, które doprowadziło państwo członkowskie do zakwalifikowania danego wydarzenia jako wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, może być związane, o ile jest ono adekwatne. Nie można zatem wymagać w szczególności, aby już na etapie zgłaszania spornych środków państwo członkowskie przedstawiło szczegółowe dane i obliczenia w odniesieniu do każdego elementu lub każdej części wydarzenia będącego przedmiotem zgłoszenia Komisji.
- 49 W tym względzie należy wyjaśnić, że jeżeli Komisja w świetle dostępnych jej informacji ma wątpliwości co do tego, czy dane wydarzenie należy uznać za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, to powinna ona zwrócić się o wyjaśnienia do państwa członkowskiego, które dokonało takiej kwalifikacji (zob. analogicznie wyrok z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie C-505/09 P Komisja przeciwko Estonii, pkt 67).

- 50 W rozpatrywanym przypadku w szczególności ze zgłoszenia przepisów przyjętych przez Zjednoczone Królestwo, które zostały notyfikowane Komisji w dniu 5 maja 2000 r. i które załączono do spornej decyzji, wynika, że owo państwo członkowskie uznało cały turniej finałowy mistrzostw Europy za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa ze względu na to, że wszystkie mecze tego turnieju, a więc także mecze „niegalowe”, znajdują szczególny oddźwięk na poziomie krajowym i budzą szczególne zainteresowanie również wśród osób innych niż te, które zwykle śledzą rozgrywki piłkarskie, że widownia telewizyjna jest bez wątpienia bardzo liczna i że wszystkie te mecze były tradycyjnie nadawane na żywo w ramach emisji nieodpłatnych.
- 51 Te przekazane przez Zjednoczone Królestwo zgodnie z wymogami art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552 informacje umożliwiły Komisji przeprowadzenie kontroli i zwrócenie się do tego państwa członkowskiego – w razie uznania, że jest to konieczne lub stosowne – o udzielenie dodatkowych wyjaśnień lub przedstawienie informacji innych niż te, które figuruje w przedstawionym przez to państwo zgłoszeniu.
- 52 W drugiej kolejności należy stwierdzić, iż nic nie wskazuje na to, że Komisja nie przeprowadziła takiej kontroli, mającej ograniczony charakter, i że nie zbadała, w świetle argumentów przedstawionych w pkt 50 niniejszego wyroku, czy minister nie popełnił oczywistego błędu w ocenie, uznając wszystkie mecze turnieju finałowego mistrzostw Europy za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.
- 53 Przede wszystkim z motywu 6 spornej decyzji wynika w tym względzie, że Komisja rzeczywiście zbadała, czy wszystkie mecze rozgrywane w ramach turnieju finałowego mistrzostw Europy, a więc także mecze „niegalowe”, mają szczególny oddźwięk w Zjednoczonym Królestwie, to jest czy mecze tego turnieju są szczególnie popularne wśród szerokiej publiczności, a nie tylko wśród tych osób, które zazwyczaj śledzą rozgrywki piłkarskie w telewizji. Podobnie z motywu 18 tej decyzji wynika, że Komisja wzięła pod uwagę fakt, iż cały ten turniej, a więc także mecze „niegalowe”, był tradycyjnie transmitowany w ogólnodostępnej telewizji i przyciągał szeroką widownię telewizyjną.
- 54 Z akt sprawy wynika ponadto, że do odpowiedzi na skargę złożonej przed Sądem Komisja załączyła szereg dokumentów zawierających dane liczbowe, na których oparła się w celu zbadania legalności środków zgłoszonych przez Zjednoczone Królestwo, w tym dokumentów, które zostały przekazane przez to państwo i w których dokonano rozróżnienia między meczami „galowymi”, meczami „niegalowymi” i meczami z udziałem drużyny narodowej. Tymczasem UEFA nie zakwestionowała okoliczności, że dokumenty te stanowiły podstawę spornej decyzji, i przyjęła nawet do wiadomości, iż Komisja wzięła pod uwagę takie dane statystyczne (zob. pkt 58 niniejszego wyroku).
- 55 Wreszcie UEFA nie może skutecznie podnosić, iż rzekomo niewystarczający charakter kontroli Komisji wynikał z faktu, że owe dokumenty zawierające dane liczbowe dotyczyły okresu sprzed 2000 r. i że Komisja nie wzięła pod uwagę danych dotyczących lat 2000–2007, chociaż powinna była oprzeć sporną decyzję na informacjach dostępnych w dniu jej przyjęcia, czyli w dniu 16 października 2007 r.
- 56 W tym względzie należy przypomnieć, że sporną decyzję przyjęto w celu zastąpienia nią decyzji zawartej w piśmie z dnia 28 lipca 2000 r., skierowanym do Zjednoczonego Królestwa przez dyrektora generalnego dyrekcji generalnej (DG) Edukacja i Kultura, której nieważność stwierdzono ww. wyrokiem w sprawie Infront WM przeciwko Komisji ze względu na to, że nie została ona podjęta przez kolegium członków Komisji. Tak więc dla zapewnienia pewności prawa Komisja nadała spornej decyzji moc wsteczną, poddawszy analizie te same przepisy krajowe, czyli przepisy zgłoszone przez Zjednoczone Królestwo w dniu 5 maja 2000 r., i stwierdziwszy, że decyzja ta ma zastosowanie od dnia 18 listopada 2000 r., a więc od daty opublikowania tych przepisów w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.
- 57 Z orzecznictwa wynika jednak, że Komisja mogła nadać spornej decyzji taki skutek wsteczny (zob. wyrok z dnia 13 listopada 1990 r. w sprawie C-331/88 Fedesa i in., Rec. s. I-4023, pkt 45–47), którego to skutku UEFA zresztą nie zakwestionowała.

- 58 W tych okolicznościach Komisja była zobowiązana do przeprowadzenia analizy przy uwzględnieniu sytuacji panującej w 2000 r. W tym zakresie, zważywszy na brak sprzeciwu ze strony UEFA, nie zachodzi konieczność badania, czy Komisja powinna była wziąć pod uwagę tę sytuację w dniu wydania decyzji, która została zastąpiona sporną decyzją, czy też w dniu opublikowania zgłoszonych przepisów krajowych. Komisja była zatem zobowiązana do zbadania, czy w owym czasie wszystkie mecze rozgrywane w ramach turnieju finałowego mistrzostw Europy można było uznać za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Tymczasem z akt sprawy wynika, że UEFA nie przedłożyła przed Sądem żadnego dowodu, który pozwoliłby orzec, iż Komisja nie wydała spornej decyzji z uwzględnieniem informacji dostępnych w 2000 r. Wprost przeciwnie, UEFA przyznała, że Komisja oparła się na danych statystycznych istniejących w dniu wydania decyzji zawartej w piśmie z dnia 28 lipca 2000 r.
- 59 W trzeciej kolejności należy stwierdzić, że UEFA miała możliwość wykazania przed Sądem, iż na podstawie tych informacji Komisja powinna była uznać, że Zjednoczone Królestwo popełniło oczywisty błąd w ocenie, kwalifikując wszystkie mecze rozgrywane w ramach turnieju finałowego mistrzostw Europy jako wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.
- 60 W tym celu UEFA przedłożyła przed Sądem dane dotyczące w szczególności liczby widzów turnieju finałowego mistrzostw Europy z 1996 r. i z 2000 r., utrzymując, że owe dane świadczą o tym, iż mecze „niegalowe” nie miały w Zjednoczonym Królestwie szczególnego oddźwięku wśród widzów, którzy nie śledzą regularnie rozgrywek piłkarskich.
- 61 Sąd zbadał te dane w pkt 131 i 132 zaskarżonego wyroku, ale nie potwierdził stanowiska prezentowanego przez UEFA.
- 62 W pkt 139 zaskarżonego wyroku, uwzględniając także inne dane dostarczone przez UEFA i dotyczące okresu po 2000 r. (pkt 128–130, 135 i 136 tego wyroku), Sąd orzekł, iż organizacja ta nie wykazała, że stwierdzenia zawarte w motywach 6 i 18 spornej decyzji i przywołane w pkt 51 niniejszego wyroku są błędne ani że Komisja powinna była wobec tego uznać, iż Zjednoczone Królestwo popełniło oczywisty błąd w ocenie, kwalifikując wszystkie mecze rozgrywane w ramach turnieju finałowego mistrzostw Europy jako wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.
- 63 Z powyższych rozważań wynika, że naruszenie prawa, którego dopuścił się Sąd, nie może prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku, gdyż zawarte w nim rozstrzygnięcie wydaje się uzasadnione innymi względami prawnymi. W konsekwencji pierwszą część zarzutu drugiego należy oddalić jako nieskuteczną.
- 64 W drugiej części tego zarzutu UEFA krytykuje Sąd za to, że w ramach swej oceny, o której mowa w pkt 60 i 62 niniejszego wyroku, oparł on szereg swych wniosków na informacjach, których nie wzięła pod uwagę sama Komisja.
- 65 W tym względzie należy przypomnieć, iż w ramach kontroli legalności, o której mowa w art. 263 TFUE, Sąd nie może zastępować uzasadnienia autora zaskarżonego aktu swoim własnym uzasadnieniem i nie może wypełniać własnym uzasadnieniem luki w uzasadnieniu tego aktu, tak aby jego analiza nie wiązała się z żadną z ocen zawartych w tym akcie (zob. podobnie wyrok z dnia 24 stycznia 2013 r. w sprawie C-73/11 P Frucona Košice przeciwko Komisji, pkt 87–90 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 66 Jednakże w niniejszej sprawie analiza dokonana przez Sąd w pkt 126–139 zaskarżonego wyroku wiąże się z ocenami zawartymi w motywach 6 i 18 spornej decyzji i potwierdza tylko sformułowane w tych motywach wnioski.
- 67 W trzeciej części omawianego zarzutu UEFA podnosi, że Sąd dokonał analizy, o której mowa w pkt 60 i 62 niniejszego wyroku, na podstawie okoliczności, które ocenił w sposób oczywiście błędny.

- 68 Ta część zarzutu zmierza w rzeczywistości do ustalenia, że Trybunał zastąpił dokonaną przez Sąd ocenę okoliczności faktycznych swą własną oceną, przy czym UEFA nie twierdzi, iż doszło do przeinaczenia faktów i dowodów przedłożonych Sądowi. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału tę część zarzutu należy zatem odrzucić jako niedopuszczalną (zob. wyroki: z dnia 18 maja 2006 r. w sprawie C-397/03 Archer Daniels Midland i Archer Daniels Midland Ingredients przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4429, pkt 85; a także ww. wyrok w sprawie ThyssenKrupp Nirosta przeciwko Komisji, pkt 180).
- 69 Wobec powyższego zarzut drugi należy w całości oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, opartego na błędnym zastosowaniu postanowień traktatu dotyczących przedsiębiorstw publicznych oraz przedsiębiorstw, którym państwa członkowskie przyznają specjalne lub wyłączne prawa

Argumentacja stron

- 70 W pierwszej części zarzutu trzeciego UEFA twierdzi, że Sąd popełnił błąd, pomijając wstępne zagadnienie, czy art. 86 ust. 1 WE ma znaczenie w niniejszej sprawie. W szczególności, chociaż Sąd uznał, że przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo nie były tożsame z przyznaniem specjalnych lub wyłącznych praw, nie rozwiązuje to problemu, ponieważ zainteresowane przedsiębiorstwa, a w szczególności BBC i Channel 4, są przedsiębiorstwami publicznymi w rozumieniu tego postanowienia.
- 71 W drugiej części badanego zarzutu UEFA podnosi, że analiza Sądu świadczy o błędnej wykładni pojęcia „praw specjalnych” użytego w art. 86 ust. 1 WE, z powodu której Sąd błędnie uznał, że przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo nie są równoznaczne z przyznaniem praw specjalnych nadawcom oferującym kanały ogólnodostępne. W szczególności Sąd w sposób formalistyczny i teoretyczny ocenił kwestię, czy w uregulowaniach prawnych tego państwa członkowskiego przyznano takim nadawcom specjalne prawa. Sąd nie uwzględnił realiów gospodarczych, gdyż w rzeczywistości uregulowania te umożliwiały nadawcom oferującym kanały ogólnodostępne nabycie wyłącznych praw do transmisji meczów turnieju finałowego mistrzostw Europy w Zjednoczonym Królestwie, podczas gdy nadawcy oferujący kanały płatne nie mogli w praktyce nabyć takich praw do transmisji.
- 72 W trzeciej części tego zarzutu UEFA podnosi, że Sąd powinien był stwierdzić, iż po stronie nadawców oferujących kanały ogólnodostępne istniały specjalne prawa, ponieważ Zjednoczone Królestwo wyraźnie przyznało im „przywileje prawne”. Jeżeli bowiem nadawca oferujący kanał płatny zakupi od UEFA prawo do transmisji meczów turnieju finałowego mistrzostw Europy w Zjednoczonym Królestwie, to nie będzie on uprawniony do korzystania z tego prawa, o ile nie zaproponuje korzystania z owego prawa, na rozsądnych warunkach, również nadawcom oferującym kanały ogólnodostępne. Nadawca taki nie jest natomiast wcale zobowiązany do zaproponowania korzystania z tych praw innym nadawcom oferującym kanały płatne.
- 73 Według Komisji zarzut trzeci jest niedopuszczalny, ponieważ UEFA podnosi w jego ramach szereg argumentów, których nie podniosła w skardze inicjującej postępowanie przed Sądem. Komisja twierdzi ponadto, że zarzut ten jest pozbawiony podstaw, a stanowisko to podziela Zjednoczone Królestwo.

Ocena Trybunału

- 74 Co się tyczy pierwszej części zarzutu trzeciego, z jednej strony należy zaznaczyć, że wbrew temu, co twierdzi UEFA, Sąd nie pominął wstępnego zagadnienia, czy art. 86 ust. 1 WE ma zastosowanie w niniejszej sprawie. Sąd zbadał tę kwestię w pkt 165–171 zaskarżonego wyroku i uznał, że postanowienie to nie ma w tym wypadku znaczenia, a zatem nie znajduje zastosowania.

- 75 Z drugiej strony należy stwierdzić, że UEFA nie podniosła przed Sądem żadnego zarzutu, który byłby oparty na twierdzeniu, iż art. 86 ust. 1 WE ma zastosowanie ze względu na to, że niektórzy nadawcy oferujący kanały ogólnodostępne są przedsiębiorstwami publicznymi w rozumieniu art. 86 ust. 1 WE.
- 76 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału argument ten należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny (zob. wyrok z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-628/10 P i C-14/11 P Alliance One International i Standard Commercial Tobacco przeciwko Komisji i Komisja przeciwko Alliance One International i in., pkt 111 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 77 Co się tyczy drugiej części badanego zarzutu, okolicznością bezsporną jest to, że w art. 98 i 101 ustawy z 1996 r. o radiofonii i telewizji, zmienionej rozporządzeniem z 2000 r. o radiofonii i telewizji, nie dokonano żadnego rozróżnienia między poszczególnymi kategoriami nadawców, a w szczególności nie przyznano nadawcom oferującym kanały ogólnodostępne ochrony, której odmówiono by nadawcom oferującym kanały płatne, gdyż wszyscy ci nadawcy mogą w szczególności swobodnie nabywać niewyłączne prawa do retransmisji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa i retransmitować te wydarzenia w sposób niewyłączny.
- 78 Nie można oczywiście wykluczyć, że w praktyce tylko niektórzy nadawcy telewizyjni oferujący kanały ogólnodostępne, tacy jak BBC oraz ITV, będą ostatecznie dokonywać transmisji wszystkich meczów turnieju finałowego mistrzostw Europy w Zjednoczonym Królestwie, po uzyskaniu zezwolenia Office of Communications, albowiem nadawcy oferujący kanały płatne wyrazili zainteresowanie jedynie transmisją na zasadzie wyłączności oraz, z tego względu, nie złożyli ofert nabycia odnośnych praw.
- 79 Jednakże, jak stwierdził zasadniczo Sąd w pkt 171 zaskarżonego wyroku, jest to skutkiem strategii gospodarczej przyjętej przez nadawców oferujących kanały płatne, którzy wybrali model przedsiębiorstwa, w którym kładzie się nacisk na kwestię wyłączności, wobec czego nadawcy ci są mniej skłonni do podejmowania się niewyłącznych retransmisji wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa niż nadawcy oferujący kanały ogólnodostępne. Sytuacja ta jest zatem przede wszystkim skutkiem swobodnego wyboru gospodarczego tej pierwszej kategorii nadawców i nie można twierdzić, że jej źródłem są uregulowania prawne Zjednoczonego Królestwa.
- 80 Co się tyczy trzeciej części badanego zarzutu, należy zaznaczyć, iż UEFA nie podniosła przed Sądem zarzutu, że nadawcy oferujący kanały ogólnodostępne są uprzywilejowani ze względu na to, iż nadawcy oferujący kanały płatne są zobowiązani proponować im prawa do retransmisji wszystkich meczów turnieju finałowego mistrzostw Europy. Zgodnie z orzecznictwem przytoczonym w pkt 76 niniejszego wyroku argument ten należy zatem odrzucić jako niedopuszczalny.
- 81 Wobec powyższego zarzut trzeci należy w części oddalić jako bezzasadny, a w części odrzucić jako niedopuszczalny.

W przedmiocie zarzutu czwartego, opartego na naruszeniu innych postanowień traktatu dotyczących konkurencji

Argumentacja stron

- 82 UEFA podnosi, że skoro art. 86 ust. 1 WE ma oczywiście zastosowanie w niniejszej sprawie, to Sąd popełnił naruszenie prawa, ponieważ nie zbadał zagadnienia, czy w wyniku przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo BBC i ITV znalazły się w sytuacji, do której same nie mogłyby doprowadzić bez naruszania prawa ochrony konkurencji lub w sytuacji pozwalającej im łatwiej dokonywać naruszeń prawa konkurencji.
- 83 Według Komisji zarzut czwarty jest nieskuteczny.

Ocena Trybunału

- 84 UEFA zarzuca Sądowi naruszenie szeregu artykułów traktatu dotyczących konkurencji, przyznając, że zastosowanie tych artykułów uwarunkowane jest, w kontekście niniejszego sporu, zastosowaniem art. 86 ust. 1 WE.
- 85 Tymczasem w pkt 165–171 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że art. 86 ust. 1 WE nie znajduje zastosowania. Ponieważ UEFA nie zdołała podważyć tego wniosku w ramach niniejszego odwołania, zarzut czwarty jest nieskuteczny, a zatem należy go oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego naruszeń prawa popełnionych przez Sąd przy stosowaniu postanowień traktatu dotyczących swobody świadczenia usług i zasady proporcjonalności

Argumentacja stron

- 86 W pierwszej części zarzutu piątego UEFA utrzymuje, iż Sąd przeinaczył jej zarzut dotyczący swobody świadczenia usług, ponieważ podniosła ona przed Sądem z jednej strony, że przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo stanowiły dyskryminację nadawców mających siedziby w innych państwach członkowskich, a z drugiej strony, że definicja „nadawców wyłonionych do transmisji” w rozumieniu uregulowań Zjednoczonego Królestwa jest zbyt wąska, by można było ją uznać za proporcjonalną do celu tych uregulowań. Sąd powinien był jednak stwierdzić, że przepisy te są nieproporcjonalne z obu tych względów.
- 87 W ramach drugiej części zarzutu piątego UEFA podnosi, że analiza Sądu jest błędna dlatego, iż wyłącznie na podstawie faktu, że turniej finałowy mistrzostw Europy może zostać uznany za jedno i to samo wydarzenie i że są one w całości wydarzeniem o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, przyjął on założenie, iż cel polegający na zagwarantowaniu publicznego dostępu do transmisji tego wydarzenia nie może być należycie osiągnięty za pomocą ograniczenia mniej uciążliwego niż to wynikające z przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo, takiego jak wykazy zawierające tylko niektóre wybrane mecze turnieju finałowego mistrzostw Europy.
- 88 W trzeciej części tego zarzutu UEFA podnosi, że nawet gdyby turniej finałowy mistrzostw Europy mógł być postrzegany jako jedno wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa, Komisja byłaby zobowiązana do przeprowadzenia szczegółowego badania zgodności tych przepisów z postanowieniami traktatu dotyczącymi swobodnego przepływu usług i konkurencji.
- 89 Według Zjednoczonego Królestwa i Komisji zarzut piąty pozbawiony jest wszelkich podstaw.

Ocena Trybunału

- 90 W pierwszej części zarzutu piątego UEFA twierdzi, że Sąd naruszył w rzeczywistości obowiązek uzasadnienia, gdyż nie odniósł się do przedstawionych mu argumentów dotyczących rzekomo dyskryminującego charakteru przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo oraz zbyt wąskiej definicji nadawcy wyłonionego do transmisji.
- 91 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika w tym względzie, że Sąd nie jest zobowiązany do przedstawienia wywodu, w którym wyczerpująco rozpatrzyłby każdy z argumentów wysuniętych przez strony postępowania z osobna. Uzasadnienie Sądu może być dorozumiane, pod warunkiem że pozwala zainteresowanym na poznanie powodów, dla których Sąd nie przychylił się do ich argumentów, a Trybunał dysponuje wystarczającym materiałem do przeprowadzenia kontroli. W szczególności Sąd nie musi odnosić się do tych podniesionych przez stronę twierdzeń, które nie są wystarczająco jasne i dokładne, jeśli nie są one przedmiotem konkretnych rozważań w innym miejscu i nie przedstawiono

konkretnej argumentacji na ich poparcie (zob. podobnie wyroki: z dnia 9 września 2008 r. w sprawach połączonych C-120/06 P i C-121/06 P FIAMM i in. przeciwko Radzie i Komisji, Zb.Orz. s. I-6513, pkt 91, 96; a także z dnia 5 lipca 2011 r. w sprawie C-263/09 P Edwin przeciwko OHIM, Zb.Orz. s. I-5853, pkt 64).

- 92 Co się tyczy twierdzenia, że przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo mają charakter dyskryminujący, należy przypomnieć, iż w pkt 148 i 149 zaskarżonego wyroku Sąd uznał z jednej strony, że przepisy te stanowią ograniczenie swobody świadczenia usług ze względu na to, iż w rzeczywistości jest bardziej prawdopodobne, że to nadawca oferujący kanał ogólnodostępny, „zapewne z siedzibą w tym państwie członkowskim”, a nie jego konkurent z siedzibą w innym państwie członkowskim, będzie retransmitować wszystkie mecze turnieju finałowego mistrzostw Europy praktycznie na wyłączność. Z drugiej strony Sąd wyjaśnił, że ograniczenie takie może być uzasadnione, gdyż ma ono na celu ochronę prawa do informacji oraz zapewnienie szerokiej publiczności dostępu do telewizyjnych transmisji wydarzeń, krajowych lub niekrajowych, mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa.
- 93 Orzekając w ten sposób, Sąd przedstawił wystarczające, choć dorozumiane uzasadnienie, które umożliwia UEFA poznanie powodów, dla których nie uwzględnił on jej argumentacji, a Trybunałowi – sprawowanie kontroli.
- 94 Co się tyczy twierdzenia, że definicja pojęcia nadawcy wyłonionego do transmisji jest zbyt wąska, należy zaznaczyć, iż wspomniano o tym tylko w jednym punkcie skargi, która zawiera ich w sumie 176. Ponadto tezę tę uzasadniono jedynie argumentem, że owa definicja jest znacznie węższa niż definicja przyjęta w innych państwach członkowskich i że w praktyce ogranicza ona wyłącznie do trzech liczbę podmiotów, które są w stanie spełnić wymagane kryteria. Wreszcie w replice UEFA ograniczyła się do rozwinięcia tego argumentu w dwóch krótkich zdaniach.
- 95 W konsekwencji, skoro argument ten nie był przedmiotem żadnych konkretnych rozważań w przedstawionych przed Sądem pismach, to Sąd nie był zobowiązany ustosunkować się do niego.
- 96 W odniesieniu do drugiej części zarzutu piątego należy na wstępie zaznaczyć, że u jej podstaw leży błędne zrozumienie pkt 152 zaskarżonego wyroku. We wskazanym punkcie wyroku Sąd nie przyjął bowiem domniemania, że cel polegający na zagwarantowaniu publicznego dostępu do transmisji jednego wydarzenia o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa nie może być należycie osiągnięty za pomocą mniej uciążliwego ograniczenia. Sąd oddalił zarzut UEFA jako oparty na błędnym założeniu, gdyż w ramach tego zarzutu wskazano, że przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo są nieproporcjonalne ze względu na to, iż mecze „niegalowe” turnieju finałowego mistrzostw Europy nie mają doniosłego znaczenia dla społeczeństwa. Tymczasem Sąd postąpił słusznie, orzekając w ten sposób, skoro w pkt 123–141 zaskarżonego wyroku uznał, że turniej finałowy mistrzostw Europy – w całości i łącznie z meczami „niegalowymi” – można uznać za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa Zjednoczonego Królestwa.
- 97 W odniesieniu do trzeciej części omawianego zarzutu z pkt 19 niniejszego wyroku wynika wreszcie, że zadaniem Komisji jest przeprowadzenie badania ograniczającego się do identyfikacji oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez państwa członkowskie przy sporządzaniu krajowych wykazów wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa.
- 98 Wobec powyższego cały zarzut piąty należy oddalić jako bezzasadny.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego błędnego zastosowania przez Sąd prawa własności

Argumentacja stron

- 99 UEFA twierdzi, że Sąd naruszył prawo, uznając z jednej strony, że sam fakt, iż turniej finałowy mistrzostw Europy może zostać uznany za jedno i to samo wydarzenie o doniosłym znaczeniu, wystarczy, aby ingerencję w prawa własności UEFA w odniesieniu do każdego z meczów tego turnieju uznać za koniecznie proporcjonalną. Z drugiej strony Sąd naruszył prawo w sposób bardziej fundamentalny, nie oceniając skali ograniczeń ustanowionych w odniesieniu do prawa własności UEFA, co przeszkodziło mu w przeprowadzeniu odpowiedniej analizy kwestii, czy niekorzystne skutki spowodowane przez przepisy wydane przez Zjednoczone Królestwo były nieproporcjonalne w stosunku do realizowanych celów.
- 100 Zjednoczone Królestwo i Komisja kwestionują zasadność tego zarzutu.

Ocena Trybunału

- 101 Zgodnie z art. 17 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej każdy ma prawo do władania mieniem nabytym zgodnie z prawem, używania tego mienia, rozporządzania nim i przekazania go w drodze spadku. Korzystanie z mienia może jednak podlegać regulacji ustawowej w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny.
- 102 W tym względzie z rozważań przedstawionych w pkt 10, 20 i 21 niniejszego wyroku wynika z jednej strony, że naruszenie prawa własności UEFA wynika już z art. 3a dyrektywy 85/552 i że naruszenie aę można co do zasady usprawiedliwić celem, jakim jest ochrona prawa do informacji oraz zapewnienie szerokiej publiczności dostępu do telewizyjnych transmisji wydarzeń mających doniosłe znaczenie dla społeczeństwa. Z drugiej strony, zważywszy, że wszystkie mecze turnieju finałowego mistrzostw Europy zostały w sposób ważny uznane przez Zjednoczone Królestwo za wydarzenie o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa, to Komisja zobowiązana jest zbadać wyłącznie te skutki dokonania takiej kwalifikacji dla prawa własności UEFA, które wykraczają poza skutki nierozzerwalnie związane z umieszczeniem tego wydarzenia w wykazie wydarzeń wyselekcjonowanych przez władze tego państwa.
- 103 Tymczasem jedyne zastrzeżenia UEFA dotyczące takich skutków dotyczą okoliczności, że potencjalni nabywcy praw do omawianych retransmisji w drodze aukcji, a mianowicie BBC oraz ITV, utworzyli konsorcjum i złożyli wspólną ofertę. Z wniesionej do Sądu skargi wszczynającej postępowanie wynika jednak, że argument taki nie został podniesiony przed Sądem. W świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 76 niniejszego wyroku UEFA nie może zatem podnosić go w ramach niniejszego odwołania.
- 104 W tym stanie rzeczy zarzut szósty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu siódmego, opartego na naruszeniach prawa dotyczących uzasadnienia spornej decyzji

Argumentacja stron

- 105 UEFA utrzymuje, że Sąd naruszył prawo, ponieważ nie postawił Komisji wymogu zachowania poziomu szczegółowości uzasadnienia wymaganego w odniesieniu do każdego z sześciu zarzutów materialnych podniesionych w odwołaniu. Zdaniem UEFA należało stwierdzić nieważność spornej decyzji, po pierwsze, ponieważ nie zawiera ona wystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do kwestii zakwalifikowania turnieju finałowego mistrzostw Europy jako wydarzenia o doniosłym znaczeniu. Ponadto uzasadnienie tej decyzji jest także wadliwe w odniesieniu do kwestii powstałych ograniczeń

swobodnego świadczeniu usług, swobodnej konkurencji i prawa własności UEFA. Wreszcie Sąd nie powinien być się opierać na rzekomo uprzywilejowanej sytuacji, z której UEFA korzysta jako podmiot praw, w celu ustalenia, czy uzasadnienie wskazane przez Komisję było wystarczające.

106 Według Zjednoczonego Królestwa i Komisji zarzut siódmy pozbawiony jest podstaw.

Ocena Trybunału

107 Z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że uzasadnienie, jakiego wymaga art. 253 WE, powinno być dostosowane do charakteru rozpatrywanego aktu i przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie instytucji, która wydała akt, pozwalając zainteresowanym poznać podstawy podjętej decyzji, a właściwemu sądowi dokonać jej kontroli. Wymóg uzasadnienia należy oceniać w odniesieniu do konkretnej sytuacji, w szczególności do treści aktu, charakteru przywołanych argumentów, a także interesu, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu lub inne osoby, których dotyczy on bezpośrednio i indywidualnie. Nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 253 WE, winna opierać się nie tylko na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulującego daną dziedzinę (ww. wyrok w sprawie Bertelsmann i Sony Corporation of America przeciwko Impala, pkt 166 i przytoczone tam orzecznictwo).

108 Ponadto z orzecznictwa wynika również, że akt wydany w okolicznościach dobrze znanych zainteresowanym może być uzasadniony w sposób zwięzły (zob. podobnie wyrok z dnia 26 czerwca 2012 r. w sprawie C-335/09 P Polska przeciwko Komisji, pkt 152 i przytoczone tam orzecznictwo).

109 Co się tyczy decyzji wydanych na podstawie art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552, należy z jednej strony przypomnieć, że Komisja, wydając je, nie wykonuje kompetencji czysto decyzyjnych, ale korzysta z uprawnień kontrolnych, które ograniczają się zresztą do identyfikacji oczywistych błędów w ocenie popełnionych przez państwa członkowskie przy kwalifikowaniu wydarzeń jako wydarzeń o doniosłym znaczeniu (zob. pkt 12 i 19 niniejszego wyroku). Decyzje te należy zatem interpretować w świetle zgłoszonych przepisów krajowych.

110 Z drugiej strony należy zaznaczyć, że decyzje te dotyczą nie tylko państwa członkowskiego, które zgłosiło przepisy Komisji, ale także, w szczególności, nadawców oferujących kanały telewizyjne w tym państwie oraz posiadaczy wyłącznych praw do retransmisji danych wydarzeń. Nie można jednak zaprzeczyć, że te główne podmioty zainteresowane dysponują pogłębioną wiedzą na temat okoliczności, w których decyzje te zostały wydane, ponieważ należy założyć, iż przynajmniej na etapie negocjowania ceny nabywanych praw powinny one wiedzieć o wszystkich czynnikach, które wpływają istotnie na ich wartość, a w szczególności o znaczeniu, jakie dane wydarzenie przedstawia dla publiczności w danym państwie członkowskim.

111 W tych okolicznościach decyzja Komisji wydana na podstawie art. 3a ust. 2 dyrektywy 89/552 może być uzasadniona w sposób zwięzły. W szczególności Komisja może poprzestać na wskazaniu w sposób zwięzły powodów, dla których uznała dane wydarzenie za wydarzenie o doniosłym znaczeniu. Ponadto z rozważań przedstawionych w pkt 20 i 21 niniejszego wyroku wynika, że uzasadnienie odnoszące się do kwestii zgodności przepisów wydanych przez Zjednoczone Królestwo z regułami dotyczącymi swobodnego przepływu usług, swobodnej konkurencji i prawa własności może mieć charakter dorozumiany. Mówiąc ściślej, jeżeli skutki dla swobodnego przepływu usług, swobody przedsiębiorczości, swobodnej konkurencji i prawa własności nie wykraczają poza skutki nierozdzielnie związane z umieszczeniem danego wydarzenia w wykazie przewidzianym w art. 3a ust. 1 dyrektywy 89/552, to szczegółowe uzasadnianie takiego wniosku nie jest co do zasady konieczne.

- 112 W niniejszej sprawie należy zaznaczyć, że w motywach 5, 6 i 18 spornej decyzji przedstawiono powody, dla których Komisja uznała, że wszystkie mecze rozgrywane w ramach turnieju finałowego mistrzostw Europy mogły zostać uznane za wydarzenie o doniosłym znaczeniu. I tak, w motywie 6 wskazano w szczególności, iż wydarzenie to ma szczególny oddźwięk w Zjednoczonym Królestwie, gdyż jest szczególnie popularne wśród szerokiej publiczności, a nie tylko wśród tych osób, które zazwyczaj śledzą wydarzenia sportowe w telewizji. Stwierdzenie to doprecyzowano ponadto w motywie 18, z którego wynika, że owo wydarzenie było tradycyjnie transmitowane w ogólnodostępnej telewizji i że przyciągało ono samo w sobie szeroką widownię telewizyjną.
- 113 Wobec powyższego Sąd nie dopuścił się żadnego naruszenia prawa, uznając, że sporna decyzja zawiera niezbędne informacje, umożliwiające UEFA poznanie powodów, dla których Komisja uznała, że wszystkie mecze rozgrywane w ramach turnieju finałowego mistrzostw Europy można zakwalifikować jako wydarzenie o doniosłym znaczeniu, a Sądowi – przeprowadzenie kontroli zasadności tej konkluzji.
- 114 Jeśli chodzi o inne aspekty uzasadnienia spornej decyzji, to w niniejszej sprawie nic nie wskazuje, że skutki dla swobodnego przepływu usług i swobodnej konkurencji wykraczają poza skutki nierozdzielnie związane z umieszczeniem turnieju finałowego mistrzostw Europy w wykazie wydarzeń o doniosłym znaczeniu dla społeczeństwa. Co się tyczy rzekomej ingerencji w prawo własności wykraczającej poza to, co wynika z samego umieszczenia w tym wykazie, należy przypomnieć, iż UEFA podniosła ten argument dopiero przed Trybunałem.
- 115 Wobec powyższego należy oddalić zarzut siódmy jako bezzasadny.
- 116 Ponieważ żaden z zarzutów podniesionych przez UEFA na poparcie odwołania nie mógł zostać uwzględniony, odwołanie należy w części odrzucić jako niedopuszczalne, a w części oddalić jako bezzasadne.

W przedmiocie kosztów

- 117 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach. Zgodnie z art. 138 § 1 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 regulaminu, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie UEFA kosztami postępowania, a UEFA przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami niniejszego postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 2) **Union des associations européennes de football (UEFA) zostaje obciążona kosztami postępowania.**

Podpisy